

er Lovforslaget blevet beklippet ikke saa lidt. Da det blev forelagt, var det $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., der skulde fordeles til Kommunerne efter de Regler, Loven indeholdt, men paa Grund af de vanskelige økonomiske Forhold kunde der ikke i Udvalget samles et Flertal om at fastholde Standpunktet med $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og Indenrigsministeren kunde og turde ikke tiltræde det. Saa vidt jeg har forstaaet, var Ministeren for sit eget Vedkommende villig til det, men han turde og maatte ikke for Finansministeren, fordi vore finansielle Forhold ere saa ugunstige. Resultatet blev, at vi bleve nødt til kun at tage $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. af det gamle Tilskud og forsøge at fordele dette Beløb efter de nye Regler. Det er ikke meget, men ikke desto mindre sætter jeg Pris paa, at vi kunne faa begyndt ad den Vei, og jeg trøster mig med et gammelt Ord: Kommer Tid, kommer Raad.

Det er i Grunden det hele, jeg har at sige. Jeg skal anbefale de tre Ændringsforslag, der ere stillede af Flertallet. Jeg gør det ikke gerne, da jeg hellere havde set, at Loven var bleven, som den var forelagt.

Jacob Christensen: Flertallets Ændringsforslag, som de foreligge her i Betænkningen, synes nærmest at virke overraskende, idet Forslaget nu i sit Princip føres tilbage til det, som var Udgangspunktet for Forslagsstillerne, da Forslaget blev stillet i Fjor, men den Gang blev Forslaget meget strengt kritiseret af den daværende Indenrigsminister og fandt heller ikke synderlig Tilslutning her i Salen. Forslaget gik den Gang ud paa at nedbringe det nuværende Statstilskud til 1 Million eller maaske ogsaa $\frac{1}{2}$ Million, men under Forhandlingerne her i Salen blev man klar over, at den Vej kunde man ikke gaa, og saa er man i Aar gaaet til den anden Side, og i Stedet for en Nedgang i Statstilskuddet har man foreslaaet at forhøje det med $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som saa skulde fordeles efter de nye Regler, som ere opstillede i det foreliggende Forslag.

Jeg ønsker om disse Fordelingsregler at bemærke, at jeg fremdeles ikke kan erkende, at de ere de heldigste og retfærdigste, der kunne findes, og jeg er i saa Henseende enig med flere ærede Medlemmer, som tidligere have udtalt sig om den Sag, blandt andre det ærede Medlem for Præstø Amts 5te Valgkreds (Carl Hansen) og det ærede Medlem fra Svinninge (K. Pedersen), ligesom med saavel den nuvæ-

rende som den tidligere Indenrigsminister, der ogsaa udtalte Tvivl om, hvorvidt det at lade Kommunernes økonomiske Bærenevne være bestemt af, hvilken Formue- og Indkomstskat der svares til Staten, var en paalidelig Maalestok. Dertil kommer, at Forholdet heller ikke er ganske det samme paa Land som i By. Medens man i Købstæderne i det væsentlige kun har Formue- og Indkomstskatten til Afholdelsen af disse store kommunale Udgifter, er Forholdet et noget andet paa Landet, idet man der har den væsentlige Del af Indtægterne fra Hartkornsskatten og Ejendomsskylden. Det foranlediger ganske naturligt, at man i Købstæderne ved Skattens Paaligning maa være endnu mere agtpaagivende med at faa Indtægterne bragt saa højt op som muligt for derved at faa det tilstrækkelige Beløb, thi ellers vil man komme op paa en alt for høj Skatteprocent, idet man, som sagt, ikke har kommunale Skatter af nævneværdig Betydning paa faste Ejendomme. Jeg anfører dette, fordi jeg tror, det har Betydning, at man stiller sig klart, at man maaske paa Landet lettere er i Stand til, naar man derved kan se sin Fordel, f. Eks. ved at faa forøget Statstilskud, at undlade at gaa strengt til Værks ved Ansættelse af Indkomsterne, fordi man har Hartkornet og Ejendomsskylden at kunne paaligne en stor Part af Skatten. Jeg kan saaledes ikke erkende, at de her opstillede Fordelingsregler ere, hvad man kan kalde de mest ideelle. Jeg finder, det ikke er heldigt, at man ved saadanne Fordelingsregler næsten appellerer til Kommunerne i Retning af at holde Skatteansættelserne af Formue- og Indkomstskat til Staten saa langt nede som muligt for paa den Maade at faa et stort Statstilskud.

Denne Betragtning fremsatte jeg allerede ved første Behandling, og under Udvalgsarbejdet har jeg ikke ændret min Opfattelse i saa Henseende. Men jeg udtalte endvidere, at vi fra Socialdemokratiets Side gerne vilde være med til at forøge Statstilskuddet til Kommunerne som en ren Nødhjælp, indtil man i det hele kunde faa Skattelovene reviderede og faa et bedre Skattegrundlag end det, vi have i Øjeblikket, og under Bestræbelserne for at opnaa et saadant forøget Statstilskud til Kommunerne kunde vi have tænkt os at slutte os, i alt Fald i det væsentlige, til det Forslag, som blev indbragt om at forhøje Statstilskuddet med $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Jeg troede, at der havde været nogen Udsigt til at opnaa Enighed om dette Forslag. Vi fra vor Side vilde gerne have haft